

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
HERCEGOVAČKO NERETVANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U MOSTARU
Broj: 07 0 U 025354 24 U
Mostar, 29.06.2026. godine

Kantonalni sud u Mostaru, po sudiji Veri Sudar, sa zapisničarem Draganom Leko, u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije -Transparency International u BiH, Banja Luka, ul. Krfska 64 E, zastupanog po predsjedavajućem Upravnog odbora, protiv rješenja broj: 01-45-1451/24 od 01.07.2024.godine tuženog Ministarstva obrazovanja, nauke, kulture i sporta HNK-a, S. Radića 3/III, Mostar, u upravnoj stvari pristupa informacijama, donio je dana 29.06.2026. godine, sljedeću:

P R E S U D U

Tužba tužitelja se uvažava, poništava se rješenje tuženog Ministarstva obrazovanja, nauke, kulture i sporta HNK broj: 01-45-1451/24 od 01.07.2024.godine i predmet vraća na ponovan postupak i odlučivanje.

O zahtjevu tužitelja za naknadu troškova postupka odlučit će se u konačnoj odluci.

O b r a z l o ž e n j e

Rješenjem tuženog broj: 01-45-1451/24 od 01.07.2024.godine odbijen je kao neosnovan prigovor tužitelja na rješenje broj: 01-45-918/24-1 od 03.06.2024.godine.

Protiv navedenog akta tužitelj je pred ovim sudom pokrenuo upravni spor, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede pravila postupka i pogrešne primjene zakona. U tužbi navodi da se tuženom obratio sa zahtjevom za pristup informacijama od 19.04.2024.godine, a koje su pod kontrolom javnog organa, tuženog. Smatra da je tuženi pogrešno primijenio odredbe čl.11. stav 3. i čl.8. Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH, koje citira i daje svoje tumačenje istih. Ističe da podaci o primanjima zaposlenih u javnom organu ukazuju na način trošenja budžetskih sredstava, što može preventivno djelovati na nezakonite radnje ili korupciju tog javnog organa, a u javnom je interesu. Za utvrđivanje javnog interesa nije dovoljno navesti da organ nije utvrdio da javni interes postoji, već je potrebno provesti postupak utvrđivanja istog u skladu sa čl. 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH, a što tuženi nije učinio. Ukazuje da je tražio informacije koje nisu lične, već informacije od javnog interesa. Navodi da je tuženi rješenjem broj: 01-45-918/24-1 od 03.06.2024.godine djelimično udovoljio njegovom zahtjevu, a da se tuženi u pobijanom rješenju poziva na čl. 186. stav 2. Krivičnog zakona F BiH, što nije zakonski utemeljeno, te ukazuje na čl.1. Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH.

Predlaže da sud tužbu usvoji, poništi odluku tuženog broj: 01-45-1451/24 od 01.07.2024.godine i naloži da se tužitelju omogući slobodan pristup traženim informacijama po zahtjevu od 19.04.2024.godine u cijelosti, te da mu se naknade troškovi sudske takse na tužbu i presudu.

U odgovoru na tužbu tuženi ostaje kod navoda iz osporenog rješenje, te ukazuje da je utvrdio sve bitne činjenice i okolnosti, izveo pravilan zaključak, pravilno primijenio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH, te djelimično uvažio zahtjev tužitelja, kako je navedeno u rješenju broj: 01-45-918/24-1 od 03.06.2024.godine. Poziva se na odredbu čl.11. tačka 2. i 3., čl.14. stav 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH i čl. 5. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH. Ističe da je proveo test javnog interesa propisan čl. 9. tačka 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH, te da je imao u vidu čl. 186. stav 2. Krivičnog zakona F BiH i smatra da bi drugačijim postupanjem tuženog bila povrijeđena navedena odredba. Predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

Ispitujući zakonitost pobijanog upravnog akta u granicama zahtjeva tužbe i u vezi sa razlozima tužbe sud je u smislu odredbe čl. 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima („Sl. novine FBiH“, broj 9/05, u daljem tekstu ZUS-a) odlučio kao u izreci ove presude, iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa slijedi da je tužitelj dana 19.04.2024.godine uputio tuženom zahtjev broj: 24-FOI-069, pozivom na Zakon o slobodi pristupa informacijama i tražio dostavu informacija : o ukupnim izdvajanjima za bruto plaće i naknade za 2022. i 2023.godinu, o zaposlenicima sa kojima je tuženi zaključio ugovore o radu tokom 2022. i 2023.godine (ime i prezime zaposlenika, radno mjesto, stepen školske spreme, osnovna plaća, te kopije ugovora o djelu koje je tuženi zaključio tokom 2021., 2022. i 2023.godine (sa vidljivim podacima: ime i prezime angažovanog lica i iznos naknade, dok se ostali podaci mogu anonimizirati). Rješenjem prvostepenog organa broj: 01-45-918/24-1 od 03.06.2024.godine djelimično je uvažen zahtjev tužitelja, odobren pristup informacijama o ukupnim bruto plaćama i naknadama u 2022. i 2023.godini, te je navedeno da Ministarstvo obrazovanja, nauke, kulture i sporta HNK u 2022.i 2023.godini nije zaključivalo ugovore o radu ni sa jednim zaposlenikom, već je donijeto pet rješenja o postavljenju državnih službenika na radno mjesto u skladu sa Zakonom o državnoj službi. U obrazloženju ovog rješenje navedeno je da je obaveza navedenog Ministarstva da štiti lične podatke i nepovredivost pravnog i fizičkog lica u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama F BiH i čl. 5. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, te da se bez pismenog ovlaštenja osoba na koje se tražene informacije odnose iste ne mogu dati, osim u slučaju opravdanog javnog interesa. Po prigovoru tužitelja doneseno je pobijano rješenje broj: 01-45-1451/24 od 01.07.2024.godine. Nezadovoljan prednjim rješenjem tužitelj je pokrenuo upravni spor pred ovim sudom.

Navedenim rješenjem odbijen je prigovor tužitelja izjavljen na rješenje broj: 01-45-918/24-1 od 03.06.2024.godine, kao neosnovan. U istom se poziva na odredbe čl.14. stav 3. i 4. i čl.11. tačka 3. Zakona o slobodi pristupa informacijama F BiH i čl. 5. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH i izvodi zaključak da je traženo saopštavanje ličnih informacija, koje se bez ovlaštenja osoba na koje se odnose, mogu saopštavati samo u slučajevima opravdanim javnim interesom. Ukazuje da su naročito razmatrane okolnosti koje uključuju svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakve nepravde, zloupotrebe vlasti ili nemara u obavljanju službene dužnosti, te je imajući u vidu sadržaj čl.186. stav 2. Krivičnog zakona F BiH, zaključeno da bi davanjem traženih

informacija tužitelju došlo do povrede, odnosno do počinjenja krivičnog djela, zbog čega je prigovor odbijen.

Odredbom čl. 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine („Sl. novine F BiH“, broj 32/01, 48/11, u daljem tekstu Zakona) propisano je da svako fizičko ili pravno lice ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da te informacije saopšti. Pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uslovima utvrđenim ovim zakonom.

Odredbom čl. 5. Zakona propisano je da će tražena informacija biti utvrđena izuzetom od saopštenja na osnovu ocjene svakog pojedinačnog slučaja samo ako nadležni javni organ: pod 1) utvrdi izuzetak u smislu člana 6., 7. i 8. ovog zakona za cijelu ili dio informacije i 2) utvrdi, nakon obavljenog ispitivanja javnog interesa u smislu člana 9. ovog Zakona da saopštavanje informacije nije u javnom interesu.

Odredbom čl. 7. Zakona propisano je da kada nadležni javni organ osnovano utvrdi da zahtjev za pristup informaciji uključuje povjerljive komercijalne interese treće strane, bez odlaganja pismeno obavještava treću stranu o pojedinostima zahtjeva i upozorava je da će se tražena informacija saopćiti, ako u roku od 15 dana od dana prijema ovog obavještenja pismeno ne odgovori da smatra da je informacija povjerljiva i navede razloge zbog kojih bi njenim saopćavanjem mogla nastupiti šteta (stav 1.). Nakon prijema odgovora u smislu stava 1. ovog člana, nadležni javni organ utvrdit će izuzetak od saopćavanja tražene informacije (stav 2.)

Odredbom čl. 8. Zakona je propisano da nadležni javni organ utvrđuje izuzetak od saopštavanja tražene informacije, ako osnovano utvrdi da informacija uključuje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica.

Odredbom čl. 9. Zakona propisano je da nadležni javni organ saopćava traženu informaciju, bez obzira na izuzetak utvrđen u skladu sa čl. 6., 7. ili 8. ovog zakona, ako je to opravdano javnim interesom. Pri tome uzima u obzir svaku korist i štetu koje mogu proisteci iz saopćavanja informacije (stav 1.). Prilikom donošenja odluke da li je saopćavanje informacije opravdano javnim interesom, nadležni javni organ razmatra okolnosti naročito uključujući: svako nepoštivanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prijestupa, nepravde, zloupotrebe vlasti ili nemara u obavljanju službene dužnosti, neovlaštenog korištenja javnih fondova, opasnosti po zdravlje ili sigurnost pojedinca, javnosti ili okoline (stav 2.). Ako se utvrdi da je saopćavanje tražene informacije, koju je nadležni organ utvrdio kao izuzetak u smislu čl. 7. i 8. ovog zakona u javnom interesu, nadležni javni organ rješenjem obavještava treću stranu da će informaciju saopćiti po isteku roka od 15 dana od dana prijema tog rješenja. Navedeno rješenje sadrži pouku o pravu na žalbu, naznaku i adresu organa kojem se žalba podnosi, rok i troškove za podnošenje žalbe, kao i uputu o pravu obraćanja instituciji Ombudsmena Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ombudsmen), sa naznakom neophodnih podataka za kontaktiranje ombudsmena (stav 3.).

Po ocjeni suda bilo je potrebno razgraničiti šta je to lični podatak, koja je svrha i pravni osnov za tražene informacije o ličnim podacima, te da li postoji javni interes za dostavljanje traženih informacija.

Lični podaci znače bilo koju informaciju koja se odnosi na fizičko lice koje je identificirano ili se može utvrditi identitet lica, kako je propisano odredbom čl. 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH („Sl. glasnik BiH“ 49/06, 76/11 i 89/11) koji je bio na snazi u vrijeme odlučivanja po zahtjevu Udruženja za borbu protiv korupcije-Transparency International u BiH.

Odredbom čl.17. stav 1. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH propisano je da kontrolor podataka ne može dati lične podatke trećoj strani prije nego što o tome obavijesti nosioca podataka. Ako nosilac podataka ne odobri davanje ličnih podataka, oni se ne mogu otkriti trećoj strani osim ako to nije u javnom interesu.

Svrha i pravni osnov za tražene informacije o ličnim podacima, kako je navedeno u zahtjevu od 19.04.2024.godine, je saradnja sa organizacijom Vaša prava BiH, a radi realizacije projekta Access for all - jačanje pristupa informacijama za učešće građana, u cilju promovisanja i jačanja prava na pristup informacijama od javnog značaja. Traženi podaci treba da javnost informišu na koji način se troše sredstva budžetskih korisnika, da pomažu u otkrivanju potencijalnih nepravilnosti i smanjenju koruptivnih radnji, jačanju povjerenja građana u institucije, te doprinesu otvorenoj i participativnoj demokratiji. Dakle, ime i prezime zaposlenika- državnog službenika ili namještenika i njegova adresa, jeste lični podatak, ali po ocjeni ovog suda postoji javni interes za objavljivanje traženih informacija. Prednje ima za cilj jačanje i zaštitu prava, radi kontrole poštivanja propisa kojima je reguliran način zasnivanja radnog odnosa u javnim preduzećima i ustanovama, što građanima BiH treba da vrati povjerenje u zakonit rad institucija, posebno u oblasti zapošljavanja koja je u prethodnom nizu godina pokazala mnoge nezakonitosti i nepravilnosti u praksi u vezi sa primjenom Uredbe o postupku prijema u radni odnos u javnom sektoru F BiH („Sl. novine F BiH,, br. 13/19, 9/21 i 53/21).

U konkretnom slučaju u rješenju od 01.07.2024.godine je navedeno da je razlog za odbijanje davanja traženih informacija nezakonit osnov, te da se te informacije ne mogu davati bez izričite pismene saglasnosti osoba na koje se iste odnose, a što nije u skladu sa odredbom čl.17. stav 1. Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH, jer je zanemaren javni interes.

Sud smatra da informacija koju je tužitelj tražio zahtjevom od 19.04.2024. godine zaposlenicima koji sa kojima je tuženi zaključio ugovore o radu tokom 2022. i 2023.godine (ime i prezime zaposlenika, radno mjesto, stepen školske spremne, osnovna plaća istog) nije informacija koja bi trebala biti izuzetom od saopštenja u skladu sa odredbom člana 5., 6., 7. i 9. Zakona. Pri tome razlog za nedostavljanje svih traženih informacija po zahtjevu tužitelja ne može biti to što je u istom navedeno da traži podatke o osobama sa kojima je u 2022. i 2023.godini zaključen ugovor o radu, a kod tuženog su donesena rješenja o postavljenju na radno mjesto pet državnih službenika (ne ugovor o radu), jer je sasvim jasno da tužitelj traži podatak o aktu kojim se zasniva radni odnos, neovisno da li se radi o službeniku ili namješteniku.

Tužitelj ima pravo dobiti traženu informaciju u smislu odredbe člana 4. Zakona, a tuženi nije imao ni jedan zakonski razlog da traženu informaciju utvrdi izuzetom od saopštenja u smislu čl. 8. Zakona, jer to mogu biti fizičke ili pravne osobe koje kao izvršioci posla podliježu određenim zakonskim obavezama kao i naručioci posla.

Informacije - kopije ugovora o djelu koje je tuženi zaključio tokom 2021., 2022. i 2023.godine (sa vidljivim podacima: ime i prezime angažovanog lica i iznos naknade, dok se ostali podaci mogu anonimizirati) treba da budu transparentne, jer ukoliko su isti zaključivani tuženi je naručilac posla, po kom je izvođač posla ostvaruje naknadu, a ta naknada se isplaćuje iz budžetskih sredstva. Zaključivanje navedenih ugovora i obaveze ugovornih strana propisane su odredbama Zakona o obligacionim odnosima, pa postoji javni interes da se javnost informišu da li je bilo potencijalnih nepravilnosti u zaključenju istih, a što se postiže kontrolom predmetnih ugovora, pri čemu je potrebna informacija o osobi (fizičkoj ili pravnoj) koje je po tim ugovorima ostvarilo pravo na naknadu, kao i visinu te naknade. Tužitelj je u zahtjevu naveo da se ostali podaci mogu anonimizirati, pa podaci na koje ukazuje tuženi JMBG, broj osobne karte i broj tekućeg računa nisu bili traženi podaci.

Dakle, javni interes je zakonom propisani osnov za davanje traženih informacija tužitelju, pa nije bilo mjesta primjeni odredbe čl.186. stav 2. Krivičnog zakona F BiH.

Iz navedenog proizlazi da je tuženi u postupku donošenja osporenog akata pogrešno primijenio materijalno pravo sadržano u naprijed navedenim zakonskim odredbama. Slijedom navedenog je poništeno rješenje tuženog broj: 01-45-1451/24 od 01.07.2024.godine.

U ponovnom postupku tuženi će ponovo odlučiti o prigovoru tužitelja, te imajući u vidu naprijed navedeno donijeti na zakonu zasnovanu odluku, pravilnom primjenom navedenih odredbi Zakona o slobodi pristupa informacijama u F BiH i Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH.

Sud je o zahtjevu tužitelja za naknadu troškova postupka odlučio na osnovu člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku („Sl. novine F BiH“, br. 53/03, 73/05 i 19/06), koji se primjenjuje i u postupku u upravnim sporovima shodno odredbi člana 55. Zakona o upravnim sporovima. Naime, odredbom člana 397. stav 3. ZPP-a je propisano da kad sud ukine odluku protiv koje je podnijet pravni lijek i predmet vrati na ponovno suđenje, ostavit će se da se o troškovima postupka povodom pravnog lijeka odluči u konačnoj odluci. Iz konkretne upravne stvari proizlazi da se kod tužitelja nisu stekli uslovi da mu se priznaju traženi troškovi postupka, jer u konkretnoj upravnoj stvari nije konačno riješen predmet spora, s obzirom da tuženi organ treba u ponovnom postupku donijeti novo rješenje.

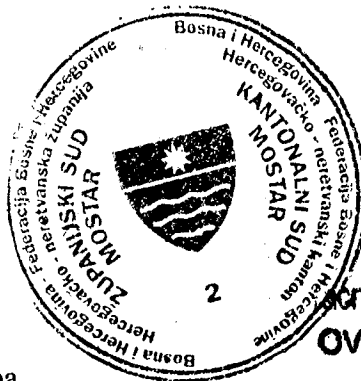
Na osnovu izloženog, primjenom odredbe čl. 36. stav 2. u vezi sa 28. stav 4. ZUS-a odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar

Dragana Leko

PRAVNA POUKA:

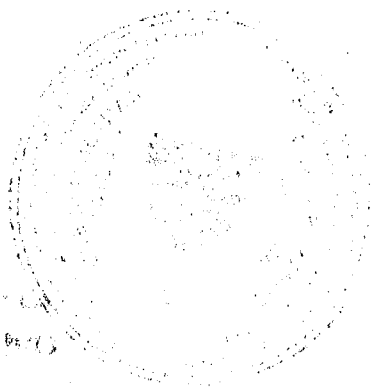
Protiv ove presude se ne može izjaviti žalba.

SUDIJA

Vera Sudar

Isprava prijepisa ovjerava - potvrđuje
OVLAŠTENI DJELNIK SUDA

RECEIVED
FBI - NEW YORK
JUN 10 1964